

Calvijn over de kinderdoop

“Ik meen, dat het voor geen enkel verstandig mens meer twijfelachtig zal zijn, hoe lichtvaardig de kerk van Christus in verwarring gebracht wordt door hen, die twist en strijd gaande maken vanwege de kinderdoop.

Evenwel is het wenselijk op te merken, wanneer de satan met die zo grote sluwheid streeft: namelijk om ons de bijzondere vrucht van vertrouwen en geestelijke vreugde, die hieruit verkregen moet worden, te ontrukken van de eer van de Goddelijke goedheid evenveel af te nemen.

Want hoe liefelijk is het voor vrome harten om niet alleen door het Woord, maar ook door het aanschouwen hunner ogen er van verzekerd te worden, dat zoveel genade bij de hemelse Vader verkrijgen, dat hun nakomelingschap een voorwerp Zijner zorg is.

Want hier kunnen wij zien, dat Hij tegenover ons de rol op zich neemt van een zeer vooruitziende huisvader, die zelfs na onze dood de zorg voor ons niet laat varen, maar ook voor onze kinderen zorgt en voorzorgsmaatregelen neemt.

Moeten wij hier niet, naar voorbeeld van David met ons ganse hart opspringen tot dankzegging, opdat Zijn Naam door zulk een bewijs van goedheid geheiligd worde?

Hierom, hierom ongetwijfeld is het satan te doen, wanneer hij de kinderdoop met zoveel geweld aanvalt, namelijk dat deze betuiging van Gods genade wordt uit de weg geruimd en de belofte, die zich door haar voor onze ogen vertoont, langzamerhand eindelijk verdwijnt”.

Luther over de wederdoop

Zo zeggen, om maar iets te noemen, de wederdopers, dat de kinderdoop niets betekent, wanneer de mens tevoren niet gelovig was: zij willen niet door de doop gelovig worden, maar door hun eigen vroomheid de doop heilig en goed maken. Dat wil m.i. echter zeggen, dat de hoeksteen van Christus totaal verloren is gegaan, want niet door Christus' genade, in de doop ontvangen, zouden wij heilig worden, maar door eigen werk, tevoren al door ons verricht. De doop zal niets geven, niets tot stand brengen, niets uitwerken, maar wij zouden tevoren aan de doop alle waarde en betekenis geven door het eigen werk, waardoor die doop dan wordt tot een geheel overbodig teken, waaraan we zulke heiligen zou kunnen herkennen.

Zulk een blijvend teken of merk, waaraan men iemand zou kunnen herkennen, kan trouwens de doop nimmer zijn, want hij wordt eenmaal bediend en daarna kan men het niemand meer aanzien. Zo doen de dwepers ook met hun sacrament: dat moet niet vroom maken of genade schenken, maar het moet laten zien en ervan getuigen, hoe vroom en heilig zij zonder zulk een sacrament wel zijn. Wat hebben onder het pausdom al die ontelbare afscheidingen, sekten, partijschappen en afgoderijen, al die dwaze heiligen en papen, monniken en nonnen anders bewerkt dan dat ze van Christus zijn afgefallen door te geloven, dat ze door goede werken vroom zouden worden? Daarom leert Paulus de Efeziërs en Kolossers zo ijverig, dat Christus ons Hoofd is en dat wij ons met ijver aan het Hoofd moeten houden en aldus bij elkander blijven als leden van één lichaam, om zo toe te nemen. Want de duivel slaapt niet en is niet werkeloos; gaarne zou hij ons van dat Hoofd scheiden; hij weet wel, dat dit leerstuk hem de nek breekt en zijn slangenkop vertreed, gelijk het in Gen. 3 is voorspeld.

Moge echter God, onze trouwe eeuwige Vader, die ons door Zijn geliefde Zoon en onze Heere en Heiland Jezus Christus zo rijkelijk verlicht heeft, ons ook door Zijn Heilige Geest een sterk geloof geven en ons aldus de kracht schenken om zulk een licht ook trouw en ijverig te volgen en Hem met alle heidenen te loven en te prijzen, met leven en leer beide.

Hem zij dank en eer voor al Zijn gaven tot in eeuwigheid. Amen
